

Så vores kommunale model om selvstyre betyder ikke, at man kan lade stå til. Og netop derfor vil vi på nogle områder have et minimumsniveau, men vi vil til gengæld ikke regulere i den detailgrad, vi ser regeringen og Dansk Folkeparti gør det i øjeblikket. Det er den store forskel.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til hr. Villy Søvnald og går over til dagens sidste ordfører, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne starte med at takke de mange hjemmehjælpere, stilladsarbejdere, pædagogmedhjælpere, borgmestre, havnearbejdere, skoleelever, pædagoger, erhvervsskoleelever, christianitter, forældre, gymnasieelever, bedsteforældre, byrødder og de mange, mange andre, der har strejket, blokeret, demonstreret, samlet underskrifter og på mangfoldige måder protesteret mod regeringens afvikling af velfærdssamfundet.

Når statsministeren og regeringen kalder jer for ballademagere, er det, fordi jeres protester har virket. De er pressede, og så er smædekampagner altid den sidste udvej.

Kl. 19.45

Vi kan se, at protesterne nytter. Der er adskillige kommuner, der har valgt ikke at gennemføre nedskæringer, og regeringen og Dansk Folkeparti har måttet indrømme, at der sker nedskæringer ude i kommunerne. De kalder det så for serviceharmoniseringer. Først kom de med 424 mio. kr. mere til det sociale område, og senest har Dansk Folkeparti forsøgt at love 1 mia. kr. mere til kommunerne – godt nok kun, hvis regeringen gav dem lov. Regeringen har så nu sagt nej. Derfor må vi fortsætte protesterne, til vi får presset regeringen til at sende nogle af de mange penge, der fosser ind i statskassen, videre ud i kommunerne, eller til vi får presset Dansk Folkeparti til at leve op til sine løfter om, at der ikke skal skæres ned på ældreområdet.

Statsministeren siger, at det er økonomisk uansvarligt, hvis vi vil give penge til børnehaver, skoler og ældrepleje. Hvis vi ønsker, at ældre skal have varm mad hver dag og bad en gang om ugen, så er vi økonomisk uansvarlige ifølge statsministeren. Jeg synes, det er mere økonomisk uansvarligt, at statsministeren har givet skattelettelse til de rigeste og ladet huspriserne løbe løbsk.

Rigtig mange mennesker har i de seneste dage klart sagt, at de ikke forstår, hvordan det hænger sammen, at der bliver råd til flere og flere fladskærme, firehjulstrækkere og udlandsrejser, samtidig med at der ikke er råd til, at børnene kan komme på skovtur; ikke er råd til nye bøger i skolerne; ikke er råd til, at de ældre kan få gjort rent hver uge.

Det er jo et politisk valg, hvad vi vil bruge penge på. Regeringens strateg, beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, har sagt det klart i Børsen i februar 2004:

Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem, men efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Så opstår et nyt Danmark.

Regeringen har en plan om at skabe et nyt Danmark. Regeringen og Dansk Folkeparti har regnet med, at når forældrene oplevede, at børnehaverne ikke kunne tage på tur med børnene, så ville de vælge en privat profitbørnehave med en højere brugerbetaling. Regeringen og Dansk Folkeparti har regnet med, at når de ældre ikke længere kunne få varm mad hver dag, så ville de vælge selv at betale ekstra for at købe mad andre steder.

Men regeringen og Dansk Folkeparti har taget fejl. De fleste af os vil hellere have gode fælles løsninger. Vi mener, det er et fælles ansvar, at der er gode vilkår for vores børn og ældre, gode skoler, gode uddannelser.

Når statsministeren hårdt presset er begyndt at tale om solidaritet, hører man tydeligt, at det ikke er et begreb, han er vant til at bruge. Statsministeren forstår ikke, at solidaritet kan være at kæmpe sammen med andre for at forbedre forholdene for alle og ikke at sænke niveauet efter princippet om laveste fællesnævner. Statsministeren forstår ikke, at unge kan være solidariske med ældre, at stilladsarbejdere kan være solidariske med pædagogmedhjælpere, at christianitter kan være solidariske med folkeskoleelever, at tusindvis af forældre kan være solidariske med børn, medarbejdere og forældre i andre institutioner, som bliver udsat for nedskæringer.

Solidariteten vokser af, at alle disse grupper i samfundet forstår, at de har noget tilfælles, nemlig ønsket om bedre og ikke dårligere offentlig velfærd. Regeringens og Dansk Folkepartis plan om en gradvis udsultning af velfærden står i ve-